

tillagt en Forøgelse af det folkevalgte Element; han sagde, at det stod vel ikke i Adresse, men at man kunde faae det ud af den ved et apodiktisk Beviis. Jeg tiltroer mig ogsaa, skøndt det er et fremmed Ord, nogen Forstand paa, hvad man mener og tænker paa ved et apodiktisk Beviis, men jeg tilstaaer, at jeg endnu aldrig har hørt et saadant „apodiktisk“ Beviis som det, den ærede Rigsdagsmand præsterede. Hans apodiktiske Beviis gik nemlig for sig paa følgende Maade: det staaer vel ikke, siger han, i Adressen, at de Folkevalgtes Antal skal forøges, det staaer der ikke; men der staaer, at de Kongevalgte skulle bringes i et mere passende Forhold til de Folkevalgte i Repræsentationen. Men, siger han, dette kunde gaae for sig paa tre forskellige Maader, nemlig enten ved at indskrænke de Kongevalgte, eller ved at gjøre dem til et eget Kammer, eller endelig ved en Forøgelse af de Folkevalgte. — Allerede det, at der kan fremsættes forskellige Alternativer, gjør det tvivlsomt, hvorledes man her kan faae et apodiktisk Beviis istand. — Men, siger den ærede Rigsdagsmand, at indskrænke de Kongevalgte, eller at sætte dem i et Kammer for sig, derom kunde der aldeles ikke være Tale; man kommer saaledes af med de to Alternativer, og der bliver altsaa, siger han, kun det tredje: Forøgelsen af de Folkevalgte, tilbage. Det, siger den ærede Rigsdagsmand, er et apodiktisk Beviis. — At der ikke kunde være Tale om et Lokkammer, efter de Udtryk, som findes i Adressen, deri er jeg enig med ham, men, naar han siger, at der kunde helse ikke være Tale om, at man skulde gaae ud paa at indskrænke de Kongevalgtes Antal, saa maa jeg gjøre ham opmærksom paa, at det netop var det, der af flere var paatænkt — og, dersom den ærede Rigsdagsmand ikke var her tilstede under Adresseforhandlingerne, hvilket jeg forøvrigt ikke bebrejder ham, saa var han dog tilstede, da Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som var her tilstede under Adresseforhandlingerne og sandelig tog alvorlig Andeel deri, forleden Dag med udtrykkelige Ord erklærede, at, hvad han havde tænkt sig som den simpleste og naturligste Fremgangsmaade, var netop at indskrænke de Kon-

gevalgte; det var altsaa hans Tankegang. Hvorledes kan nu den ærede Rigsdagsmand fortælle os, at det var umuligt, at Rogen kunde tænke paa at gaae ind paa saadanne Alternativer? Han seer dog, at der var Rogen, der tænkte derpaa — men, hvor bliver saa det apodiktiske Beviis af? (Rimestad: Det er besynderligt, at Rogen kunde tænke derpaa!). Ja vist, det er høist besynderligt (Munterhed.). Jeg skal derefter paa Veien tillade mig et Par Ord til Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (G. Winther), som ogsaa har viist en høist uheldig Bestræbelse efter Citater, idetmindste forsaavidt det angik mig; med Hensyn til, hvad der angik Andre, skal jeg ikke opholde mig. Jeg vil blot bemærke det ene, at, da den ærede Rigsdagsmand overraskede mig med den Erklæring, at han ikke kunde stemme for denne Beslutning, fordi det i Adressen givne Tilfagn ikke var opfyldt — jeg siger, overraskede mig med denne Erklæring, og, hvis han er tilstede her i Salen, vil han bedst selv kunne sige, hvorfor han overraskede mig, — da var jeg, paa Grund af denne Overraskelse, dobbelt nysgjerrig efter at vide, hvorfor han meente, at Adressen ikke var opfyldt; han havde ikke Andet at fremsføre til Begrundelse af denne sin Paaastand, end at det jo var klart, at efter Programmet skulde der skee en Forøgelse af de Folkevalgte paa samme Maade, som de nu engang vare givne i Forordningen af 26de Juli 1854, og Beviiset derfor førte han ved at oplæse en Passus af Regjeringens Program, idet han nemlig sagde, at Forordningen af 26de Juli 1854 jo er nævnt deri, og at der tillige staaer, at det folkevalgte Element skal forøges, og altsaa, sagde han, maa det naturligvis være det folkevalgte Element efter „samme“, saaledes som det er bestemt i Forordningen af 26de Juli, og, da dette skal fremkomme ved Delegation; maatte altsaa Forøgelsen ogsaa skee ved Delegation. Jeg troer nu, at der allerede kunde indvendes en heel Deel mod disse Slutninger, men jeg skal lade det staae hen, og blot gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvis han er tilstede, at han har misforstaaet Sætningen, og at han, ved at gennemlæse den igjen, vil see, at den slet ikke indeholder det,